

Em không đáng...

Anh nói đúng, cô không đáng, thực sự không đáng... Vậy để anh đi đi. Cứ để anh ghét cô, hận cô, biết đâu vì thế mà lâu lâu quên cô hơn...

Thành phố biển về đêm thật náo nhiệt và lộng lẫy, Vũ đút hai tay vào túi, đứng trên cầu nhìn ra mênh mông. Bên tai anh có tiếng nói nhẹ nhàng: “Biển đêm dưới trăng là đẹp nhất.” Anh yên lặng, bờ vai cũng chỉ có gió. Còn gió đã mang em đến nơi nào?

Quán bar xập xình tiếng nhạc, đèn nháy chiếu đủ thứ màu loang lổ lên khung cảnh người và vật lẫn lộn vào nhau. Anh thật ghét trao đổi công việc tại nơi xô bồ này, đến tiếng nói còn nghe chẳng rõ bằng mùi nước hoa mời gọi. Anh bước vào căn phòng được đặt trước: - Ôi, chúng tôi đợi anh lâu quá. Cuộc vui đã quá nửa rồi.

Anh chào lại, kiếm một chỗ ngồi, miễn cưỡng nhận một điếu shisha châm trên để hút kiểu Ấn Độ cao ngất.

- Ha ha, xin lỗi anh, tôi biết anh không thích chỗ này nhưng hôm nay vui là chính mà.

Anh ta vỗ vai anh, nói thêm vài câu hài hước gì đó. Anh cười lấy lệ, di di ngón tay trên chiếc điện thoại. Thi thoảng cũng sẽ nói vài câu góp vui. Ít ra trong căn phòng này không nháo nhào như ngoài kia, chút nhạc nhẹ và ánh sáng ấm. Những câu chuyện lấp lửng trong tiếng nũng nịu của mấy cô gái trẻ. Nếu anh không phải muốn mượn sân gôn có tiếng ở đây để tổ chức đám cưới thì có lẽ đã đứng lên lâu rồi. Anh sắp làm đám cưới với con gái một nhà đầu tư lớn, thời gian bên nhau cũng đã 3 năm. Khi gia đình đưa ra ý kiến, anh đồng ý. Không phải vì hết nhớ mong người con gái anh yêu mà vì cuộc sống không đẹp như trên phim, cứ tìm là sẽ thấy. Hương tảo từ điếu shisha thoang thoang. Anh nhớ hương vị khi anh ốm, cô ở bên thận trọng gọt hoa quả: “Ốm phải ăn nhiều mới khỏe. Trái cây lành hơn thịt cá. Nhớ chưa?”

Rồi cô sẽ dịu dàng thơm trán anh để nịnh anh ăn. Cảm giác đó anh không tìm lại được dù sau này khi không có cô ở bên, Nguyệt cũng sẽ cầm cúi gọt trái cây cho anh. Mỗi lúc như vậy anh lại nhớ và cả ghét cô. Ghét cô không liên

lạc với anh, ghét cô dọn phòng đi nơi khác và ghét cô biến mất khỏi cuộc đời anh không một lí do.

- Bây giờ chúng ta đón mừng một người người phụ nữ tôi rất trân trọng nhé. Đoán ra chưa nào? Chưa à, vậy căng mắt nhìn nha.

Anh liếc lên nhìn người đàn ông đang đi về phía cửa rồi lại tập trung vào chiếc điện thoại. Anh nghĩ có thể bước vào sẽ là một cô nàng gợi cảm, cũng có thể là một cô gái với đôi tai thỏ nhấp nháy. Nhưng anh ngàn lần không thể tin người bước vào là Hạ, là cơn mơ nhức nhối của anh.

- Chào mọi người, tôi là Hạ. Hân hạnh được gặp.

Giây phút âm thanh đó chạm vào anh, anh như điện giật, quay phắt lên nhìn cô. Cô đang mỉm cười, bắt tay với mấy người khách. Tóc cô đã cắt ngắn ngang vai, xoăn nhẹ, bồng bênh ôm lấy gương mặt sắc sảo. Chiếc váy đen hở nửa lưng chữ V bó sát từng đường cong trên cơ thể đến tận đầu gối, quyến rũ mà huyền bí. Cô cao lênh khênh trên đôi giày cao gót. Anh suýt nữa tưởng rằng mình đã nhầm. Hạ trong trí nhớ của anh, tóc thẳng đến eo, thích nhất mặc sơ mi đóng thùng và đi giày vải. Nếu không phải cô ấy quay sang anh cất lời chào có lẽ anh tin mình thật sự nhầm lẫn: - A, chào anh. Hân hạnh.

Anh nhìn bàn tay trước mặt mình, rồi nhìn cô, quên cả phép lịch sự. Anh đã nghĩ khi anh và cô gặp lại nhau sẽ trong một hoàn cảnh khác, xúc cảm của cô và anh cũng không khô khốc như một cái bắt tay xa lạ như thế này. Anh không biết bao lần tưởng tượng cô sẽ né tránh hoặc bỏ chạy khi thấy anh, rồi anh sẽ đuổi theo bắt được cô. Cô sẽ nói với anh lí do vì sao ra đi rồi sẽ khóc và theo anh về. Hay thật, cô ấy đứng trước anh, mắt ráo hoảnh, còn có ý bông đùa. Là anh đã tự huyễn hoặc mình?

- Xem ra tôi cũng không có diễm phúc được bắt tay người nổi tiếng rồi.

Cô thu lại cánh tay, quay đi, cười duyên dáng với mấy con người đang mong cô thông cảm vì một tên mặt lạnh như anh. Anh hận mình không thể túm lấy tay cô và lôi cô ra khỏi căn phòng như phim tình cảm thường có. Anh sắp lấy vợ, những ràng buộc níu tay chân anh lại, để anh ngồi ngây như phỗng, giương mắt nhìn cô. Bao nhiêu năm bật tin, hình ảnh cô luôn ở trong anh, quần quanh anh, giờ đây cô ở trước mặt anh, lại như xa vời, không thể với

tối.

- Cô Hạ là ca sĩ được mời riêng, chỉ đến hát thôi.

Anh chàng bên cạnh, ghé vào tai anh nói nhỏ rồi chỉ ra góc phòng. Ở đó, cô đang đã ngồi trên ghế, đang chỉnh lại âm thanh với hai người nền nhạc. Cô ngồi thẳng lên, quay về phía anh. Mỉm cười: - Có người đẹp trai sắp lấy vợ, làm phụ nữ, tôi thật là đau lòng.

Đám đông kẻ ồ à, kẻ huýt sáo. Cô hơi cúi, mấy lọn tóc lòa xòa che đi ánh mắt: - Tôi hát một bài buồn nhé, tặng cho những trái tim đau đớn khi người yêu lập gia đình?

Đám đông lại lao xao vài tiếng rồi không gian trầm lắng dần. Cô như chìm vào trong ánh sáng hư ảo, nhẹ nhàng buông lời: " I heard that you're settled down That you found a girl and you're married now"

Đám đông vỗ tay, cô nhoẻn miệng cười, tiếp tục hát, đôi mắt không có tiêu cự đưa dần ca khúc đến cao trào: "Never mind, I'll find someone like you I wish nothing but the best for you, too Don't forget me, I beg, I remember you said Sometimes it lasts in love, but sometimes it hurts instead"

Gian phòng im phăng phắc, từng tiếng ca như đâm vào tim anh đau nhói. Anh nhìn cô, thấy một đoạn phim chậm chậm lướt qua. Anh thấy cô mặc áo phong trắng, quần lửng, ngồi hát trên sân khấu của nhà trường như đang ngồi trên đám mây trắng nhẹ xốp. Lại thấy cô cùng anh đạp xe nhanh thật nhanh lên đỉnh con dốc rồi thả xe trôi xuống, nghe gió mang tiếng cười khanh khách của hai đứa vang vọng khắp không gian. Cô và anh còn nằm dài giữa bãi cỏ trên vách đá dựng đứng sát biển, ngắm trời xanh ngắt, lửng lơ vài đám mây ửng ửng hồng. Xa mất rồi ngày hai đứa đan tay ngóng trắng lên trên biển, xa mất rồi hai đôi chân sóng đôi mặc những con sóng nhỏ trêu ghẹo gót mềm...

Cô hát liên tiếp mấy bài sau vui vẻ hơn, nhưng nội dung đều buồn buồn. Có cả chuyện về nàng công chúa với câu hỏi liệu kết thúc có là happy ending? Cúi đầu nhận tràng vỗ tay, cô về ghế ngồi, nhận một ly vang đỏ, đưa lên mũi ngửi. Ánh mắt cô mông lung chạm ánh mắt anh. Cô cụp mắt, mở túi xách, đưa lên môi một điệu esse. Người phục vụ châm thuốc. Cô thở nhẹ, mảng khói mỏng đủ che mờ khuôn mặt. Cô và anh giữ một khoảng im lặng khá lạ

lầm trong căn phòng. Anh đứng dậy, lên tiếng: - Tôi có thể mời cô Hạ đi dạo không?

Đám đông ồ lên, những tò mò trong mắt họ cứ luân phiên chiếu lên anh và cô. Anh kiên nhẫn đứng, hai ngón tay cái móc vào túi quần. Cô không nhìn anh, trên tay, làn khói mảnh lặng lẽ bay. Một lát, cô nhếch hai khóe môi đỏ thắm, đặt điều thuốc lên gác tàn, xách túi đứng dậy: - Hôm nay thật đặc biệt, tôi phá lệ một lần đi.

Cô theo anh ra ngoài, mặc kệ sau lưng có những lời khiếm nhã. Anh và cô chậm chậm đi ra biển, tìm một chỗ ngồi. Anh khoác lên vai cô chiếc áo vest, cô tự nhiên mặc vào, cùng anh đưa mắt ra biển.

- Em ở đây bao lâu rồi?

- Sau khi anh đi.

- Vì sao không liên lạc với anh?

-...

- Anh đã đi tìm em...

- Ừ

- “Ừ”? Sau tất cả những gì anh chịu đựng suốt bảy năm, em chỉ “ừ” là xong à?

- Bảy là thất nhỉ? Thất là mất...Anh xem, trăng trên biển sau bảy năm có khác gì không?

Anh nhìn cô lảng tránh câu hỏi, xem cô vờ ngu ngơ ngược lên trời. Anh thở dài: - Có chuyện gì thì nói anh biết, đừng một mình chịu đựng. Được không?

- Nghe nói anh sắp lấy vợ?

- ...

- Vậy đêm nay dành cho em? Thế nào?

Anh tròn mắt thấy cô đang nghiêng đầu nhìn anh, tóc đổ về trước theo gió bay bay. Ánh mắt cô lúng liếng. Cô chẳng có chút gì là chân thành, giống như...giống như đang mời gọi vậy. Anh nhú mày, nhìn cô như không tin vào mắt mình.

- Sao thế, bảy năm mà anh không trưởng thành hơn à. Hay em không đủ hấp dẫn? Biết thế em mặc váy ngắn hơn một chút.

Cô cười tươi, liếc anh rồi lấy tay vê vê gấu váy. Anh cảm thấy một nỗi căm tức tràn lên trong lồng ngực. Cô đã biến thành cái dạng gì thế kia. Bảy năm anh dành nỗi nhớ cho cô, còn cô biến ra đây, ăn chơi sa đọa. Anh thấy mình lớn tiếng: - Em thật muốn?

Cô nhún vai, chớp mắt nhìn anh, gật gật đầu. Anh mím môi, ghì chặt lấy vai cô. Cô nhắm mắt, tay vòng đến eo anh. Anh hôn cô mạnh bạo, môi anh chà xiết... Cô đau đớn giãy dụa, đẩy mạnh anh ra. Anh cười khổ sở: - Biết không, em không phải Hạ, em không đáng.

Anh không thèm nhìn cô, đứng lên, liêu xiêu rời đi. Cô cười khanh khách, không nhìn theo, cũng không nói gì, lôi điện thoại ra nhắn một tin rồi cúp máy. Cô ngược lên nhìn trắng, khép mắt, để gió lùa qua tóc, để giọt nước mắt lăn dài.

“Trăng lên em nhớ những lúc bên nhau

Lúc ta còn say đắm tình

Em trôi trong mơ mộng

Hồn nhiên từ trong đôi mắt

Đêm ấy cũng giống đêm nay, ánh trăng vàng soi cuối đường

Thế nhưng đôi ta bây giờ đã khác xưa...

Mùa thu rơi những chiếc lá, tiếc cho giấc mơ chúng ta từ đây ứa tàn Em giấu nước mắt trong tim nhìn đôi mắt anh một trời xa vắng

Thà mình chia tay nhau để anh bước đi trên con đường anh đã chọn

Em vẫn sẽ mãi yêu anh dù em biết anh...đã quá xa xôi...”

Cô kéo chặt tấm áo của anh. Cô nhớ vòng tay anh da diết. Nước mắt không ngừng rơi rớt. Cô biết làm gì bây giờ? Cô cắn mu bàn tay mình thật chặt để không bật tiếng khóc. Một người đàn ông đến ngồi bên, nhẹ nhàng lấy tay ra khỏi miệng cô, xoa xoa nó, vòng tay để cô gục đầu vào vai: - Anh ta đi rồi à?

Cô gật gật đầu nức nở.

-Sao không nói hết tất cả cho anh ta biết?

Cô lắc lắc đầu, nước mắt lại ào ạt tuôn ra, nức nhen

- Anh ấy sắp lấy vợ rồi...

Người đàn ông ôm chặt cô vào lòng, tiếc thương nhuộm đầy mắt. Ngày anh gặp cô, cô như con cún đáng thương ướt nhep giữa cơn mưa trắng xóa. Ngày ấy cũng thế này, lặng im nghe cô khóc. Cô có một tình yêu đẹp nhưng ngành nghề cô chọn lại là ca sĩ. Cô nghèo nên đi hát ở các phòng trà nhỏ để kiếm thêm tiền học. Tình yêu của cô với chàng trai vốn dĩ rất đẹp và thơ mộng. Rồi anh ta đột nhiên biến mất. Mẹ anh ta, một người đàn bà sang trọng xuất hiện. Giống như mọi câu chuyện tình ngang trái, yêu cầu cô rời xa để anh được phát triển ở một đất nước xa xôi nào đó. Lúc đó cô mới biết chàng trai đi xe đạp đến đón cô sau mỗi buổi hát là công tử nhà giàu. Lần ấy, sau khi hát xong, cô lại đến căn phòng anh từng ở trọ, kiên nhẫn đợi ở cửa, đợi một tia hi vọng. Cũng lần ấy, cô đánh mất đời con gái...trong một bãi cây vắng. Cô chẳng còn gì để cho anh, cho giấc mơ dang dở. Cô nghỉ học, xách mọi thứ mình có lang thang đến mảnh đất xa lạ này. Lại đi hát kiếm tiền, lại ra biển mà nhung nhớ. Rồi may mắn gặp Kai, chủ quán bar ban này, anh chàng chỉ thích con trai ấy làm bạn cô, cho cô hát ở quán bar theo dạng khách mời, tiền lương đủ sống. Kai cùng cô lang thang, cùng cô về quê, cùng cô bình phẩm cả những chàng trai. Kai bảo, Kai không biết đánh nhau nhưng đi cùng cô, cô sẽ không bị bắt nạt. Cô yên ổn sống qua ngày, yên ổn cho đến khi gặp lại anh, yên ổn cho đến khi biết anh sắp lấy vợ... Cô hát someone like you nhưng cô biết sẽ chẳng có ai như anh trên cõi đời này, chẳng có ai cho cô giấc mộng đẹp như tranh ngày ấy. Tất cả chỉ là giấc mộng mà thôi.

- Để mình nói cho anh ta biết.

- Sẽ có thêm một người đau đớn. Không đáng đâu.

Anh nói đúng, cô không đáng, thực sự không đáng... Vậy để anh đi đi. Cứ để anh ghét cô, hận cô, biết đâu vì thế mà lâu lâu quên cô hơn. Nàng tiên cá vì yêu mà tan ra làm bọt biển. Cô không tan ra được nhưng cô biết, trong lồng ngực mình, trái tim đã vỡ vụn mất rồi.

” Khép trái tim một thời và những ước mơ một đời,

Để ta yên vui tháng ngày mai sau...

Giấu tiếng mưa vào lòng...

Giấu hết bão giông vào lòng

Để mùa đông còn lại những đêm lạnh câm...”